

se, at vi bare havde 5 minutter, men jeg tror alligevel, at jeg vil stoppe her og sige, at hvis vi skal ændre på tingene, er det altså nødvendigt, at vi meget systematisk går ned i de næste lag og spørger, hvad det er, der sker der, for vi kan absolut ikke regne med, at der er nogen form for automatik i det her.

Jeg syntes, det var fint, at ministeren havde en konference om kommunalbestyrelser og den slags, og jeg synes også, det er fint, at man har et udvalg, der kigger på, om tingene har ændret sig omkring kommunalbestyrelserne. Men hvis ikke man går meget ind i, hvornår møderne rent faktisk bliver lagt, hvor lang tid møderne tager, hvad det er for en type job, de skal have, og hvad det er for en aflønning, de skal have, så kan man jo glemme alt om at få mere end de her 25 pct. kvinder ind i kommunalbestyrelserne. De har ikke tiden til det, og ministeren viser jo også udmærket med sine øvrige tal, at så længe kvinderne stadig væk har en større del af omsorgen for familien, bliver der ikke tid til en hel del af det her demokratiske arbejde.

Der er selvfølgelig masser af andre områder, hvor der heller ikke er ligestilling i Danmark. Jeg er jo ikke uenig med ministeren i en række af de her overordnede ting om, at vi skal flere kvinder med indvandrerbaggrund i arbejde, og at vi hverken skal have handel med kvinder eller mænd. Spørgsmålet er, hvordan vi gør det, og det kræver altså en betydelig større indsats end den, der bliver gjort i dag.

Lad os bare tage et eksempel som handel med kvinder. Det er jo lidt interessant, at vores tre nabolande faktisk har indført en kriminalisering af prostitutionskunder. Jeg siger ikke, at det er det rigtige svar på alting, men jeg spørger mig selv om, hvordan vi overhovedet kan komme sådan et spørgsmål som handel med kvinder til livs, hvis vi tillader, at der er en efterspørgsel. Jeg er egentlig mest optaget af handel med kvinder, fordi jeg synes, at vi må spørge os selv, om vi overhovedet med den holdning, vi har, kan undgå det. Eller skal vi faktisk begynde på en betydelig mere massiv indsats over for mændene og så sige, at det faktisk ikke er i orden at dyrke sex med handlede kvinder?

Det er ærgerligt, at regeringen ikke vil være med til at præcisere i et lovforslag – vi vil gennemføre forslaget, men først til næste år, kan jeg berolige med – at det skal være forbudt at købe sex af handlede kvinder. Det er det sådan set i dag, men jeg vil alligevel tillade mig at tro, at der er mange mænd, der ikke ved det, og i

hvert fald lade tvivlen komme dem til gode og sige, at hvis vi præciserer det i lovgivningen, ligesom regeringen nu har præciseret det med tvangsægteskaber – det er et forslag, vi har haft for lang tid siden – kan det altså være, at vi kan få en ny diskussion om handel med kvinder og sige, at der faktisk også er et ansvar hos de mænd, der går til de handlede kvinder.

Kl. 15:23

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Herefter er det Enhedslistens ordfører, fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 15:23

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Der står rigtig, rigtig mange pæne ord i den redegørelse, vi har fået. Der står mange pæne ord, som jeg ikke tror der er nogen herinde der er uenige i. Problemet med den her redegørelse og med den her såkaldte handlingsplan er bare, at de her pæne ord ikke bliver fulgt op af nogle initiativer til, hvordan vi laver om på den situation, vi står i, nemlig en situation, hvor samfundet i den grad skriger på ligestilling. Grundlæggende mener jeg faktisk, at man kan sige, at vi har at gøre med en regering, der er ramt af en ligestillingspolitisk handlingslammelse – en handlingslammelse, der i den grad gør sig gældende for den redegørelse, vi ser på i dag.

Det er ikke nok – det bliver vi altså nødt til at fastholde – at sige, at man godt kan lide ligestilling, og det er ikke nok, at man siger, at det ville være dejligt, hvis der var ligeløn i Danmark. Man bliver også nødt til at reagere på det. Det er jo heller ikke nok på miljøområdet at sige, at vi ville ønske, der blev udledt mindre CO₂. Hvis man mener det, bliver man nødt til at sætte ind og sørge for, at der bliver udledt mindre CO₂.

Hovedproblemet er, at regeringen ikke er villig til at bruge de redskaber, der er nødvendige, og at man ikke er villig til at sætte sig nogle ambitiøse mål. Et af de områder, der er beskrevet i den her redegørelse, er, at vi skal have reduceret uligheden mellem mænd og kvinder. Men man sætter sig ikke nogen mål for, hvornår det skal være sket, og hvor mange procent den her økonomiske ulighed så skal reduceres med. O.k., det tør man så ikke, men man kunne da i det mindste komme med nogle forslag til – og ikke bare have et ønske om det – hvordan vi sørger for, at den her økonomiske ulighed mellem mænd og kvinder bliver reduceret.

Når nu man har et punkt, der hedder, at man vil reducere den økonomiske ulighed, så er det